

והבדיקה הייתה תמלה העבודה דאחפכא כנ"ל, ורק אח"כ בלי ל
 ש"ו שאז הי' אכילה הפסה היחה ג"כ העבודה דאחפכא, שזוהו
 תכלית הכוונה דקרבן פסח להיזוה אחפכא וקא, שלכן בא
 הפסה מתחלתו אלא לא כאכילה ²⁴ כי התכלית היא העבודה דאחפכא,
 ועד שנאכל על השבעה ²⁵ שענינה תענוג, להיזוה אז תזעוג על
 הוי' ²⁶ (למעלה משם הוי' ²⁷).

והנה יסוד ושרוש העבודה הוי' המס"ג, וזהו מה שבשפור
 לחודש ²⁸, לפני תחלת העבודה, כבר עמדו ישראל במצב של
 מס"ג, וכפירוש הפשוט שאז (בעשירי בניסן) לקחו ישראל
 את השם שהו' ע"ז של מצרים שזוהו ענין של מס"ג (כמו שאמר
 משה הן גובה את תועבת מצרים גו' ולא יסקלונו ²⁹), וכמפורש
 בספרי הדברים ששאלו אותם המצריים למען לקוחים את השם
 ויאמרו כדי לשחטו כו' ³⁰, ופירושו (כמובא באור"ת ³¹) שמטה הוא
 דקשרוהו בכרעי המטה ³², ופירושו (כמובא באור"ת ³³) שמטה הוא
 ספירת המלכות ע"ש שבה הוא יחוד זו"ג, וכרעי המטה הוא ע"ש
 שרגלי ייודוהו ³⁴, והם לקחו את הע"ז של מצרים וקשרוהו
 בכרעי המטה, ובמילא הי' זה מצב של מס"ג. אבל כל זמן זה
 הרי הי' ענין של אחפכא, ואחרי הקדמה עברה בנקמה"ט הנה
 ביום ארבעה עשר ללוחים את השם מיד אחרי הצוה (ודלא
 כהענינים שחיונו עד לתחיל השלישית ³⁵) ושוחטים אותו, ואין
 ושאש אלא ומשך וכו' ³⁶. ועד"ז הוא גם בעבודה האז, דכלל
 דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא מצרים ³⁷,
 שצ"ל אצלו העבודה דאחפכא ואח"כ העבודה דאחפכא כנ"ל.
 וצ"ל חרות רבתינו נשואינו בענין זה, באים בקרוב
 ממש לגאולה האמיתית והשלימה, ובני ישראל יוצאים ביד
 רמה ³⁸, עם פירוש התרגום בזה (ברישי גלי) עם הרי"ת שבהו
 - כידוע -

- (24) פסחים עו, ב. (25) שם ע, א. וב"מ. (26) ישעי'
 נח, יד. (27) זח"א ריש, א. וראה אור"ח זכור ע' א' השע.
 וב"מ. (28) וראה ח, כב. (29) סור אור"ח סי' תל מסדר עולם
 (הובא בשו"ע אור"ח שם, סי' א). (30) סור שם. (31) שם ע'
 רפד. (32) משלי ה, ה. וראה אור"ח נ"ך ע' חסד ואיל. ובב
 (33) פסחים סו, א. (34) פסחים קטז, ב (בשנה). (35) בשלח
 יד. ח.

הנחת הת' בלתי מוגה

כי כללות היום דארבעה עשר שייך לקליפת נוגה.
 וביאור הענין הוא, ודנה כל דבר שבועולם לחלק ל' יסודות
 כמ"ש הרמב"ם ¹⁵ להלכות יסודי התורה. וכשם שהוא בעניני
 העולם וכו' ע"ז הוא גם בקליפות של בהם ד' יסודות,
 אלא שבקליפות אלו עצמם ישנם ב' סוגים ¹⁶, הטוב הראשון הוא
 ג' קליפות השמאות שהעבודה עמה היא בדרך דחי' יגמרי
 וכמוהו בתנאים דאחריו של ערלה ע"מ וכו' ¹⁷ כל הדברים
 האסורים אצל יכרלים להעלותו כו'. והטוב השני הוא קליפת
 נוגה שיש בה טוב ואפשר להעלותו לקדושה. ובה' מה שהי'
 צריך להיות הבהיר והבריק ממוטין במשך ג' ימים שזוהו
 ענין הרה"י. ואח"כ בארבעה עשר יום לחודש ¹⁸ שהיטת הפסח, שזוהו
 דקליפת נוגה, ועד שבלייל ש"ו הוא אכילה הפסה שענינה
 ובינים ש"ו שבו קיימא סיהרא באשלמותא אז היחה
 הגאולה בעצם היום הזה ¹⁹.

וזהו בעשור לחודש הזה וגו', ובינים זה האירו כל העשר בהי'
 כמבואר שם בהמאמר ²⁰, ובעבודה האדם הוא, שכל עשר כחות
 נפשו מאירים אצלו בשלמותם ומוכנים לעבוד את הוי'
 כמ"ש ואהבה גו' בכל לבב ובכל נפש, בכל עשר כחות נפשו,
 ואז דוקא יכול להיזוה ויקחו להם איש שהי' אבל זה צ"ל באופן
 שחלת העבודה היא העבודה דאחפכא ²¹ וכמבואר בלקנ"ת ד"ה
 ויבד' ה' אל משה גו' באחד לחודש השני בשנה השנייה גו' ²²,
 דעבודה הישיבה לחודש השני היא העבודה דאחפכא ²³ שמה מובן
 אשר העבודה הישיבה לחודש הראשון היא העבודה דאחפכא ²⁴ כל
 מחלת העבודה היא העבודה דאחפכא, ואח"כ באה ג"כ העבודה
 דאחפכא ²⁵ וכידוע ג"כ חרות הבעש"ט ²⁶ עה"פ סור מרע ועשה
 טוב, דבתחלה צריך להיזוה סור מרע (אחפכא) ואח"כ לעשות
 מהרע טוב (אחפכא), ולכן, בהג' ימים שהי' בהם הביקור

- (15) רפ"ד. (16) תניא פ"ז. (17) רפ"ז. (18) בא יב,
 מא. (19) אור"ח שם ע' רפג. וראה שם ע' רפג ואיל.
 (20) ואחנן ו, ה. (21) לקו"ח במדבר ג, א. (22) ראה כש"ט
 (הוצאת קה"ת) סמ"א. כס"ט. הוספות סמ"ח (וש"ג). (23) תהלים
 לז, טו.

הנחת הת' בלתי מוגה

בס"ד. י"א ניסן ה'תשמ"ב, שמונים שנה לרכ"ק אדמו"ר שליט"א.

הנחת ה"ת בלתי מוגה

כ"מי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאותי, ויירוע דיוקן הוהר¹ בזה [הובא בדרושי רבנותינו נשיאתנו²] במ"ש כ"מי לשון רבנים, והרי יציי"מ הייתה במשך יום אחד, וכך בזכירת יציי"מ כתיב³ זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים, למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים, ולמה נאמר כימן לשון רבנים. וגם צלה"ב בגוף תוכן הכתוב כ"מי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, דפירוש הפשוט בזה שהגאולה העתידה לבוא במהרה בימינו ממש ע"י משיח צדקנו באופן של אראנו נפלאות כמו שהיתה הגאולה דייציי"מ, ואינו מובן, הרי מבואר בכ"כ פטוקים ומאמרי רו"ל⁴ שדוקא הגאולה העתידה הרי גאולה שילמה שאין אחרי גלות משא"כ הגאולה דייציי"מ, הרי שהגאולה העתידה הרי נעליה הרבה יותר מהגאולה דייציי"מ, שלכן לפי דיעה אחת אין מזכירין יציי"מ לימות המשיח⁵, וכן להדיעה שמזכירין יציי"מ לימות המשיח⁶ צריך על זה לימוד מיוחד, ומהו אומרו כ"מי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, שהעילוי דגאולה העתידה היא (רק) מה שבגאולה נפלאות נפלאות כמו שהי' בייציי"מ. ויחידה מזו, דמלשון הכתוב כ"מי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות משמע שהנפלאות שהיו כ"מי צאתך מארץ מצרים הם ההתחלה והשרש גם על הנפלאות שהיו בגאולה העתידה, דמזה מובן שיש מעלה בהגאולה דייציי"מ על גאולה העתידה.

ונקודת הביאור בזה שבפסוק זה (כ"מי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות) יש שני פירושים. פירוש א', שגאולה העתידה הרי' כהגאולה דייציי"מ, שבגאולה אראנו נפלאות כמו שהי' בהגאולה דייציי"מ. ופירוש ב', שהנפלאות שהיו בגאולה העתידה יהיו נפלאות גם בערך הנפלאות שהיו

כ"מי -

- 1) מיכה ז, טו. (2) זח"א בהשמטות רסא, ב. ח"ג קצו, א. (3) אוה"ת נ"ן עה"פ ס"ג וס"ז (ע' תפ"ח-תפ"ו). ד"ה כ"מי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות (4) בא יג, ג. ראה טו, ג. (5) ירמ"י טז, יד-טו. ישעי' מג, יח-יט. ברכות יב, סע"ב ואילך, חודי"ה הי"ג ונאמר - פסחים קטז, ב. ובכ"מ. וראה בארובה ד"ה כ"י בחפזון הש"ח בחתלתו (סה"מ) שם ע' (152-151).

כ"דוע³⁶, ונזכה להיות בירושלים ע"ה"ק בביית המקדש השלישי ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים³⁷, ושמתח עולם על ראשם³⁸.

* _____

(36) הובא בדגל מחנה אפרים עה"פ. לקו"ש ח"ג ע' 872

ואילך. (37) ברכת "אשר גאלנו" - מפסחים קטז, ב במשנה.

(38) ישעי' לח, יו"ד. נא, יא.

הנחת ה"ת בלתי מוגה